

Anh thở dài , bà nội lúc nào cũng vậy , bà tuổi đã cao nên lòng tin người rất lớn , bà cứ nhìn vẻ bề ngoài để đánh giá con người mà không mấy may suy nghĩ rằng họ có thật sự tốt với mình hay không..ưu điểm lớn nhất của bà là lòng thương người nhưng khuyết điểm lớn nhất của bà chính là lòng tin người..anh nhớ ngày mẹ anh ra đi , một tay bà nuôi lớn anh lên người , một tay bà chăm sóc , dạy dỗ để anh có ngày hôm nay...bố anh , người đàn ông đắm chìm trong lời mật ngọt của người phụ nữ kia mà đã từng quên mất mình có một cậu con trai chính là anh..ông trời không cho ai hoàn hảo về mọi mặt nhưng cũng không lỗ lòng cướ□ đi tất cả của một ai , ông cho anh sinh ra trong một hoàn cảnh đặc biệt nên con người anh cũng đặc biệt hơn hẳn mọi người..dung mạo anh tú hiếm ai sánh bằng , trí tuệ hơn người...

Tại phòng trọ..

Thúy :

- chị nay không có khách à ?

Vân thở dài :

- ừ..từ cái vụ của mày ở lãnh quán , chả biết lão Minh làm thế nào mà quán giảm hẳn số khách đại gia. Đúng là có tiền nên muốn làm gì cũng được.

Thúy mắt rung rung nhớ lại cái cảm giác anh ôm cô vào lòng bước đi , cảm giác ấy cứ như mới hôm qua thôi , từng hơi thở và nhịp đập trái tim anh cô đều cảm nhận được..thực ra ở bên anh rất tốt , anh như một cái cây cổ thụ có thể che chở cho cô mỗi khi cô cần..

Vân đập tay :

- lại thế rồi..chắc từ giờ từ điển của tao không có tên Minh quá..

Thúy ôm ồm chạy thẳng vào bên trong , Vân ngoái đầu nhìn theo :

- ơ kìa..

Thúy gương mặt xanh xao , đôi môi tái nhợt , ôm bụng đi ra..

- em □hết mất..từ sáng đến giờ không biết em ăn phải gì mà ói hoài.

- này , này..tôi biết cô ốm , chính tay tôi nấu đồ ăn cho cô đấy , không có chuyện mất vệ sinh ở đây..

Thúy xua tay , liên tục lắc đầu :

- chị hiểu nhầm ý em rồi. Chắc tại dạ dày em kém..trước em cũng hay bị đau bao tử , có khi nào lần này bị tái lại..

Vân :

- không đúng..sao mày nôn nhiều như thế (ánh mắt nghi ngờ)

Thúy :

- nào có ói nhiều , mỗi lần khàn khàn được tí ..không bỏ công đi vào nhà vệ sinh (nói dứt câu cô lại ọe ọe)

Vân nheo mắt nhìn Thúy ..

- mà y với lão có dùng bảo hộ k đấy ?

Thúy tròn xoe mắt rồi lắc đầu..

Vân đập vai :

- tao hiểu rồi..có khi mà y đang có dấu hiệu của việc có bầu đấy em ạ..

Thúy lắc đầu :

- không thể nào..

- không nói nhiều , để tao đưa mà y đến bệnh viện kiểm tra , mà tối qua mà y có uống thuốc tao đưa không đấy.

Gương mặt Thúy bắt đầu lo sợ :

- em có uống..nhưng chắc không có thai đâu chị , làm sao có thể nhanh như vậy..

Vân trí đầu :

- mà y không tin vào máy của mà y..hâm ..

Thúy ngờ vực , tự suy nghĩ lại , chu kỳ của mình cũng đã quá mất mấy ngày , cô tự biết là đã qua chu kỳ nhưng không nghĩ xa hơn đến việc mang bầu , đơn giản chỉ nghĩ chắc do rối loạn mà thôi... cô im lặng , nếu đây là sự thật thì cô không biết phải làm sao , lòng tự nhiên rối như tơ vò..

Vân thở dài :

- thôi đi thay đồ tao trở mà y tới bệnh viện..nếu đó là sự thật thì cần được khám cẩn thận , mà y đang ốm mà mang bầu thì k tốt cho em bé..tốt nhất vẫn là nên đi..

Thúy yên lặng rồi lại thở dài , lưỡng lự bước đi , nếu có thai thật thì cô không biết phải làm sao khi cô và anh ta đã đường ai nấy đi ..vân nhìn sau lưng Thúy rồi lại lắc đầu ..

Tại bệnh viện..

Chiếc xe của anh dừng lại trước cổng bệnh viện , bà nội đã đợi sẵn ở cổng ..

- bà chờ cháu này giờ ..

Minh :

- việc đến cháu đã đến rồi , cháu còn rất nhiều việc ở công ty.

- bà gọi cháu đến đây trước mắt là để thăm bé Trâm , việc thứ hai là bà muốn đi khám bệnh ..

Anh tỏ vẻ lo lắng :

- bà làm sao vậy ? Cảm thấy không khỏe ở chỗ nào ạ ..nhà mình đâu thiếu gì bác sỹ riêng.

Bà cười :

- đấy ..kể mà cháu quan tâm bé Trâm được như vậy thì tốt ..

Gương mặt anh giãn ra :

- có nhiều chuyện bà không hiểu được đâu , cô ấy không tốt như trong mắt bà nghĩ đâu .

- Trâm nó cũng đã kể với bà về vụ việc của cái cô Thúy gì đó , nó nói cháu hiểu lắm nó ,

muốn nó rời đi khỏi nhà ..nhìn con bé bà thấy tội quá .

- bà tin lời cô ấy nói .

Bà thở dài :

- bà già rồi , chuyện tình cảm tuổi trẻ của các cháu giờ bà cũng không hiểu nổi ..bà xuất thân từ quê nghèo nên bà không có phân biệt cháu dâu phải tiểu thư đài cát này nọ , nghèo khó cũng được..nhưng cái bà cần là tấm lòng và điều cơ bản nhất là nề nếp .. giấy rách phải giữ lấy nếp ..

- Trâm còn nói với bà những gì nữa ?

- Thôi . Khoan hãy bình luận một ai , vào thăm con bé rồi bà còn sang thăm khám vài xét nghiệm về máu .

Anh gật đầu :

-để cháu đỡ bà ..

Trâm đang nằm giường , thấy bà và anh..cô mắt rung rung đáng thương ..giọng nói nhỏ nhẹ :

- bà nội ..

Bà tiến đến xoa lưng Trâm :

- sao rồi cô bé , khá hơn chưa ?

Cô gật đầu :

- chỉ cần nhìn thấy bà là cháu ổn ..

Bà cười :

- nhìn thấy bà già này hay nhìn thấy thằng Minh.

Cô tủm tỉm cười .

Minh lạnh lùng nhìn Trâm không nói gì ..

Trâm :

- anh Minh.

Anh gật đầu ..

- em xin lỗi ..

Anh không trả lời ..

Bà véo tay :

- con bé nó đã xin lỗi rồi thì cháu cũng không nên hẹp hòi đến thế ..

Minh :

- lần sau đừng có đại dột kiểu vậy ..

- em biết em sai rồi ..(mắt rung rung)

- bao giờ em bay về Pháp ..

Trâm sững người khi nghe anh hỏi.. cô cụp mi xuống :

- nếu anh đã k muốn nhìn thấy em , em sẽ sớm đi thôi ..

Bà :

- ơ cái thằng này , bà gọi cháu đến để động viên tinh thần con bé hay là gọi cháu đến để chộc giận con bé thế ..

Trâm kéo tay bà :

- bà ..sớm muộn gì cháu cũng phải đi thôi , anh ấy hỏi thế cũng là quan tâm cháu thôi.

- con bé này , lúc nào cũng bênh nó hoài .

Y tá mở cửa phòng :

- bệnh nhân Bảo Trâm , mời chị đi làm các xét nghiệm và chụp lại não .

Bà véo tay Minh :

- cháu chưa đi làm thì đưa con bé đi đi ..

Minh nheo mắt nhìn bà rồi gọi thư ký :

- cậu đưa Trâm đi chụp não.

Thư ký :

- tôi ạ ?

- phải..

Thư ký cúi đầu :

- đi thôi cô Trâm , để tôi dìu cô.

Trâm đưa mắt nhìn bà với dáng vẻ cầu cứu..

Bà :

- thôi cậu đi ra ngoài đi , thằng Minh nó không dìu được thì để bà già này..

Minh :

- không được ..sao có thể.

Bà :

- thế giờ anh có dìu con bé khôg ? Lỗi này do anh mà ra , đừng trốn tránh trách nhiệm..

Minh thở dài lắc đầu nhìn bà , anh không muốn đôi co nhiều với bà , anh hiểu tính bà một khi đã quyết khó ai thay đổi được..anh đành ngậm ngùi đi ra chỗ Trâm..Trâm nhìn anh cười :

- phiền anh rồi..

Anh đỡ cô lê từng bước chân đi .. đi được một đoạn :

- trâm này ..anh nghĩ em không nên giả vờ yếu đuối vậy đâu..

- anh nghĩ em đang giả vờ..em đang đau đầu thật sự .

- đau đầu thì ảnh hưởng gì tới chân tay..

- nếu anh đang đỡ cô ta thì anh có nói vậy không ?

- cô ấy khác em , cô ấy không giỏi diễn như em , trò của em chỉ qua mặt được người già..

Trâm nén giận vào trong lòng..

- ngày mai em sẽ về Pháp cho anh vừa lòng..

Anh thở dài rồi im lặng..

Trâm ngược mắt nhìn lên thấy bóng dáng Thúy đang tới gần , cô nhếch môi mỉm cười rồi từ từ ngã vào lòng anh , ánh mắt thể hiện sự mệt mỏi :

- cho em dựa vào lòng anh , em thật sự chóng mặt..

Anh lúng túng :

- này ..ban này vẫn còn bình thường mà , mở mắt ra ..Trâm..Trâm..

Vân đi từ xa thấy Minh đang ôm Trâm trong lòng , cô kéo tay Thúy..

- ê.. đi đường kia đi , lối đó hình như gần hơn..

Thúy mắt rung rung rồi mỉm cười :

- em đã thấy hết rồi , chị không phải lo cho em , sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi..

Vân :

- liệu ổn không ?

Thúy gật đầu rồi gạt nước mắt :

- ổn..nhất định sẽ ổn..

Vân nắm tay :

- thế thì phải cười lên , lướt qua chúng nó phải thật kiêu hãnh , để tụi nó biết dc không có anh ta mình vẫn sống tốt ..

Thúy lấy lại tinh thần , hít một hơi thật sâu , bước thẳng về phía trước , ánh mắt vờ như không thấy những gì đang diễn ra trước mắt .. nhưng đầu đó l*ng ngược bên trái vẫn nhói lên vì đau ,những bước chân không khỏi mất bình tĩnh khi ngày một đến gần anh ..anh và cô , như hai cơn gió vô tình lướt qua nhau mà chẳng thể nào gặp nhau tại một thời điểm ..hai ánh mắt vô tình chạm vào nhau rồi chợt nhận ra khoảng cách không phải từ trên trời xuống dưới đất , từ đất liền ra biển khơi , mà khoảng cách chính là dù biết là yêu nhưng vẫn vờ như chưa từng quen biết nhau..

Anh tức giận quát bác sỹ :

- đưa cô ấy đi kiểm tra giúp tôi..

Khi bóng cô dần khuất xa khỏi hành lang bệnh viện , anh dơ bàn tay ra trước mặt nắm giữa không trung như thể vừa tuột lỡ mất một thứ gì đó rất quan trọng với mình.. đó chính là lòng tin và tình yêu...

Bước chân cô mỗi lúc một yếu dần đi , cô không muốn bước tiếp ..một phần vì sức khỏe hiện tại , một phần vì đau ở trong tim , một nỗi đau khó nói thành lời mà chỉ có thể cảm nhận nó khi đã đâm sâu vào trái tim mình..thay vì gục ngã để khóc , cô lại cố gắng mỉm cười..có lẽ tận cùng của nỗi đau k phải giọt nước mắt mà nó chính là nụ cười..có những người khóc bằng sự im lặng , có những ng khóc bằng nước mắt , còn cô khóc bằng nụ cười nhạt nhẽo...

Vân nhìn bước chân mệt mỏi của cô , cô nheo mắt quay lại về phía anh , định bụng 3 máu 6 cơn lấy hết can đảm quay lại nhưng bị thúy ngăn lại ..thúy lắc đầu :

- đừng chị..chúng ta đi thôi.

Vân nhìn ánh mắt Thúy , cô chợt thấy bản thân mình trong đó , cô nhớ bản thân cô của 5 năm về trước , cũng một cô gái 21 tuổi , ôm cái dáng vẻ mệt mỏi đến bệnh viện một mình , nhận được kết quả siêu âm thai 4 tuần , cảm giác vừa lo sợ , vừa hồi hộp pha thêm sự vui mừng , tự tưởng tượng về tương lai 2 đứa ..nhưng kết quả nhận lại là người đàn ông ấy đã

chối bỏ mẹ con cô ...sự bỗng bột tuổi trẻ cộng thêm sự lo sợ tương lai đã đẩy cô đến một kết quả sai lầm mà đến bây giờ cô vẫn day

dứt lương tâm.. đó cũng chính là lý do vì sao cô thương Thúy như thương chính bản thân mình , Thúy là tấm gương phản chiếu của cô..chính vì vậy cô luôn mong Thúy có cuộc đời hạnh phúc hơn cô..

Sau khi đưa Trâm vào phòng chụp , anh vội ra gọi bác sỹ :

- giúp tôi điều tra xem bệnh nhân Vũ Phương Thúy , 21 tuổi tới đây khám bệnh gì..

Bác sỹ :

- có thể nói cho tôi quê quán được không ạ , ở bệnh viện có rất nhiều bệnh nhân trùng họ tên và tuổi..

Anh vỗ đầu :

- hết tiết , chưa bao giờ hỏi cô ấy ở đâu..

Bác sỹ :

- chủ tịch Thiên Minh..

Anh vẫy tay :

- thôi được rồi..anh đi làm việc của mình đi.

Anh mệt mỗi bước đi rồi qua chào bà một tiếng :

- cháu đã cho giám đốc bv tí sẽ trực tiếp khám cho bà...

- cứ bt là đc rồi..

- không đc..sk của bà là qtrọng nhất. Hằng năm chúng ta tài trợ vào đây không phải là ít , nếu là ai cháu có thể sơ xuất , còn bà tuyệt đối phải cẩn thận..

Bà cười :

- thôi tôi biết anh nịnh bà thôi.. đi làm đi kéo muộn quá rồi..

Anh tuân lệnh bà rời đi , trước khi đi , anh vẫn đi lại một vòng hành lang chỉ để hi vọng gặp đc cô nói chuyện một lần cho rõ ràng , chỉ muốn quan tâm xem cô có chỗ nào k khỏe trong người , nhìn sắc mặt ban nãy của cô, thật sự đáng để anh bận tâm..

Tại phòng siêu âm ..

Bác sỹ :

- họ tên và tuổi của bệnh nhân là gì ?

Thúy liếc mắt nhìn Vân..

Vân nhanh miệng :

- vũ phương thanh , 21 tuổi..

- em đến siêu âm thai hay là bị đau bụng ?

Thúy tròn xoe mắt :

- thai ấy ạ ?

Bác sỹ nhìn thúy rồi mỉm cười :

- cô gái này có vẻ vẫn rụt rè và trẻ con quá..thôi lên nằm bàn tôi siêu âm cho..

Thúy hồi hộp nằm lên bàn , bàn tay vò vào nhau bối rối ..bác sỹ mỉm cười :

- chúc mừng em được làm mẹ sớm nhé..thai 3w đã vào ổ rồi em nhé..

Thúy ngạc nhiên vỡ òa trong cảm xúc , bác sỹ chỉ lên màn hình :

- em thấy cái chấm này không..con em đó , bé xíu vậy thôi nhưng nó sẽ lớn dần trong bụng em..kỳ diệu lắm..

Thúy rơi nước mắt , gật đầu lia lịa..

- vậy là em sắp được làm mẹ..